

ע"פ 1917-01-25 - כיאן חמוד נ' מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

ע"פ 1917-01-25

לפני: כבוד השופט יחיאל כשר

המבקש: כיאן חמוד
נגד

המשיבה: מדינת ישראל
בקשת פסלות שופט
בשם המבקש:

החלטה

לפניי בקשה כי אפסול עצמי מלדון בהליך שבכותרת.

הבקשה מבוססת על כך כי דנתי לאחרונה בבקשתו של המבקש לעיכוב ביצוע עונש המאסר שהוטל עליו. לטענת המבקש, בשים לב לדיון שהתקיים בבקשה לעיכוב ביצוע, עשויה להיווצר דעה קדומה אודות המערער והסוגיות אותן הוא מעלה במסגרת ערעורו, ויש בכך כדי להקים חשש רציני ואובייקטיבי למשוא פנים. לשיטתו של המבקש, אין כל סיכוי כי דעתי תשונה במהלך הדיון בערעור, ועל כן מבוקש כי אפסול עצמי מלדון בהליך זה, או כי שופט אחר ישב תחתי משום "מראית פני הצדק".

לא מצאתי כי המבקש הצביע על עילה המצדיקה את פסילתי מלדון בהליך שבכותרת.

כידוע, בהתאם לסעיף 77א לחוק בתי המשפט [נוסח משולב], התשמ"ד-1984, שופט לא ישב בדיון כאשר "קיימות נסיבות שיש בהן כדי ליצור חשש ממשי למשוא פנים בניהול המשפט". בענייננו, לא מצאתי כי מתקיימות נסיבות כאמור. אמנם, כאשר בית המשפט נדרש להכריע בבקשה לעיכוב ביצוע ריצוי עונש מאסר, עליו לשקול, בין היתר, את סיכויי הערעור (ע"פ 111/99 שורץ נ' מדינת ישראל, פ"ד נד(2) 241 (2000)). עם זאת, אין בהבעת עמדה

לכאורית בעניין סיכויי הערעור, במסגרת דיון בבקשה לעיכוב ביצוע, כדי לנעול את דעתו של בית המשפט. אשר על כן, נקבע לא אחת בפסיקתו של בית משפט זה כי החלטה בבקשה לעיכוב ביצוע אינה מקימה, כשלעצמה, חשש ממשי למשוא פנים שיש בו כדי למנוע מהמותב לדון בערעור עצמו (ע"פ 7068/15 נג'אר נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (25.10.2015); ע"פ 1406/14 בדראן נ' מדינת ישראל, פסקה 4 (27.2.2014)).

בענייננו, לא מצאתי כי ישנן נסיבות כלשהן שיש בהן כדי ללמד על חשש ממשי למשוא פנים, או אף פגיעה במראית פני הצדק, המצדיקה את פסילתי.

אשר על כן, דין הבקשה להידחות.

ניתנה היום, כ"ו
שבט תשפ"ה (24
פברואר 2025).

יחיאל כשר
שופט